

Vypravěno

dne 15. 12. 2016

PŘÍLOHA

Ministr vnitra
Milan Chovanec

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 186/2013 Sb.

prac. č.: 1086r

Dodatečně upraveno
v souladu s GDPR

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne 19. 12. 2016
podpis:

MVCRP018LNRN

V Praze 15. 12. 2016
Č. j.: MV-109946-5/VS-2016

Rozhodnutí

Ministr vnitra jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), přezkoumal na základě včasného rozkladu, který podal
; nar. ; no – Česká republika, státní občan Syrské arabské republiky, trvale bytem ; adresa pro doručování ; (dále též „žadatel“), rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy, (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 26. 5. 2016, č. j.:VS-7870/835.3/2-2014, kterým nebylo podle ustanovení § 11 a ustanovení § 22 odst. 3 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), vyhověno jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky, (dále jen „žádost“), a rozhodl t a k t o:

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **z a m í t á**.

Odůvodnění:

I.

Prostřednictvím Krajského úřadu Jihomoravského kraje žadatel podal dne 30. 7. 2014 žádost o udělení státního občanství České republiky, Ministerstvu vnitra byla předmětná žádost doručena dne 20. 8. 2014. Žadatel, státní občan Syrské arabské republiky, žije na území České republiky od roku 2008 na základě dlouhodobého víza nad 90 dnů, následně povoleného dlouhodobého pobytu a trvalý pobyt mu byl povolen s platností od 1. 7. 2014. Je svobodný a bezdětný, jeho rodiče žijí v Syrské arabské republice. Žadatel má pět sourozenců, v České republice žijí dva bratři, z nichž jeden je od roku 2012 státním občanem České republiky. Ostatní sourozenci žijí v Syrské arabské republice.

Usnesením Ministerstva vnitra ze dne 21. 10. 2015 bylo správní řízení o žádosti jmenovaného o udělení státního občanství České republiky podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu přerušeno na dobu 60 dnů od doručení tohoto usnesení a zároveň byl žadatel vyzván, aby odstranil nedostatky žádosti doložením dokladů specifikovaných v usnesení. V souladu s § 47 správního řádu byl žadatel zároveň informován o tom, že dne 30. 7. 2014 bylo zahájeno správní řízení o jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky. Tímto usnesením byl rovněž poučen o svých procesních právech ve smyslu § 36 a § 38 správního řádu, dle nichž má právo nahlížet do spisu, navrhopvat důkazy, činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a má právo vyjádřit v řízení své stanovisko včetně vyjádření

se k podkladům rozhodnutí. Ve stanovené lhůtě obdrželo Ministerstvo vnitra dne 26. 11. 2015 vyžádané listinné podklady.

II.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí konstatovalo, že vzhledem ke skutečnosti, že žadatel má v České republice povolen trvalý pobyt pouze ode dne 1. 7. 2014, nesplňuje podmínku podle ustanovení 14 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství České republiky, dle níž lze udělit státní občanství České republiky pouze tomu žadateli, který má na území České republiky povolen trvalý pobyt ke dni podání nepřetržitě alespoň 5 let. Vzhledem k tomu, že se žadatel na území České republiky narodil, požádal o prominutí splnění této podmínky dle § 15 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství České republiky.

Žadatel splňuje podmínku stanovenou v § 14 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky, neboť se na území České republiky posledních 5 let skutečně zdržoval a realizoval pouze krátkodobé cesty do zahraničí.

Trestní bezúhonnost ve smyslu § 14 odst. 3 zákona občanství České republiky žadatel prokázal výpisem z evidence Rejstříku trestů ze dne 24. 1. 2015 a 26. 5. 2015, jakož i potvrzením ze dne 22. 2. 2016, vydaným příslušným orgánem Sýrské arabské republiky.

Splnění podmínek stanovených v § 14 odst. 4 a 5 zákona o státním občanství České republiky pak žadatel neprokazuje, neboť doložil, že v letech 2008 až 2014 absolvoval studium na vysoké škole, na které byl vyučovacím jazykem jazyk český, tzn. po dobu delší než dobu stanovenou v citovaných ustanoveních, jež požadují absolvování studia na takovéto škole alespoň po dobu 3 školních let.

Ministerstvo vnitra dále konstatovalo, že žadatel splňuje též podmínku stanovenou v § 14 odst. 6 zákona o státním občanství České republiky, neboť neporušil povinnosti vyplývající z jiných právních předpisů upravujících vstup a pobyt cizinců na území České republiky, veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, zaměstnanost, daně, cla, odvody a poplatky, vyživovací povinnost vůči dítěti, které má trvalý pobyt na území České republiky, nebo veřejnoprávní povinnosti k obci, ve které je přihlášen k pobytu, jde-li o povinnosti uložené obcí v samostatné působnosti.

Žadatel podle Ministerstva vnitra splňuje rovněž podmínku stanovenou v § 14 odst. 7 zákona o státním občanství České republiky, neboť prokázal výši a zdroje svých příjmů za poslední 3 roky předcházející podání žádosti, které tvořilo doktorské a mimořádné stipendium.

Podmínku podle § 14 odst. 8 zákona o státním občanství České republiky žadatel taktéž splňuje, když prokázal, že v posledních třech letech výrazně a bez vážných důvodů nezatěžoval systém státní sociální podpory nebo systém pomoci v hmotné nouzi.

V souladu s § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky si Ministerstvo vnitra vyžádalo stanoviska Policie České republiky a zpravodajských služeb (dále též „bezpečnostní služby“). Na základě těchto stanovisek vyšlo najevo, že žadatel ve smyslu uvedeného ustanovení tohoto zákona ohrožuje bezpečnost státu. Ministerstvo vnitra proto žádost zamítlo z důvodu bezpečnosti státu, jak vyplývá z citovaného ustanovení zákona o státním občanství České republiky.

Nad rámec uvedeného k důvodům zamítnutí žádosti přistupuje, jak shora uvedeno, i nesplnění podmínky vyplývající z § 14 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství České republiky, jejíž prominutí se připouští z důvodů stanovených v § 15 odst. 1 písm. a) až f) tohoto zákona. S ohledem na závěr stanovisek bezpečnostních služeb však nebyl dán žádný prostor pro úvahu o možném prominutí splnění této podmínky žadateli.

III.

Proti zamítavému rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 26. 5. 2016, které bylo žadateli doručeno dne 27. 6. 2016, podal žadatel dne 12. 7. 2016 včasný rozklad.

V rozkladu žadatel namítá, že si není vědom žádné aktivity, která by opodstatňovala jakékoli podezření, že by ohrozil bezpečnost České republiky, kde se narodil a vystudoval. K tomu uvádí, že se celou dobu věnoval vědecké činnosti na Vysokém učení technickém v Brně, studoval doktorandské studium v oboru soudního inženýrství a zkoušku úspěšně vykonal. V Čechách se narodil, chodil do základní školy, má tu přátele. Češtinu považuje za svůj rodný jazyk, který ovládá lépe než jazyk svých rodičů. Žadatel se cítí se být Čechem a přeje si získat české státní občanství, aby tu mohl normálně žít. Námitky právního charakteru nejsou v rozkladu obsaženy.

Ze shora uvedených důvodů žádá o přehodnocení rozhodnutí o neudělení českého státního občanství České republiky z důvodu „ohrožení republiky“ a následně aby bylo jeho žádosti vyhověno.

IV.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle ustanovení § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra.

Ministr vnitra považuje za potřebné v posuzovaném případě objasnit následující aspekty předmětné právní úpravy.

V dané věci je dle názoru ministra vnitra třeba vzít plně v úvahu, že kromě splnění podmínek uvedených v § 13 odst. 1 zákona o státním občanství České republiky, tzn. integrace žadatele do společnosti v České republice a splnění ostatních podmínek pro udělení státního občanství stanovených v § 14 tohoto

zákonu, lze udělit české státní občanství pouze tomu žadateli, u něhož zároveň nejsou dány důvody uvedené v § 13 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky, pro něž nelze žadateli státní občanství udělit. Vyjde-li tudíž ve vazbě na § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky najevo, že žadatel ohrožuje bezpečnost státu, jeho svrchovanost a územní celistvost, demokratické základy, životy, zdraví, nebo majetkové hodnoty, nelze mu státní občanství České republiky udělit.

Z obsahu správního spisu přitom vyplývá, že důvodem pro zamítnutí žádosti byla předně skutečnost, že stanoviska, která je Ministerstvo vnitra povinno si podle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky v řízení o udělení státního občanství České republiky vyžádat, obsahovala informaci, dle níž žadatel ohrožuje bezpečnost České republiky. Šlo přitom o informace podléhající utajení podle zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti. V souladu s posledně citovaným ustanovením zákona o státním občanství České republiky se tato stanoviska nestávají součástí spisu, pokud obsahují utajované informace. Podle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky se v případě, že v řízení vyjde na základě stanoviska Policie České republiky nebo zpravodajské služby, které obsahuje utajované informace, najevo, že žadatel ohrožuje bezpečnost státu, jeho svrchovanost a územní celistvost, demokratické základy, životy, zdraví, nebo majetkové hodnoty, v odůvodnění rozhodnutí pouze uvede, že k zamítnutí žádosti došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu. V případě žadatele byl takovýto závěr učiněn. Ve smyslu citovaného ustanovení bylo proto v odůvodnění předmětného rozhodnutí pouze uvedeno, že k zamítnutí žádosti došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu.

Zmiňované bezpečnostní služby svá stanoviska vyhotovují v intencích zájmů uváděných v § 13 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky, tj. posuzují, zda z hlediska jejich poznatků může být žadatel tzv. bezpečnostním rizikem ve vazbě na možné udělení státního občanství. Negativní stanovisko je pak vydáváno v případě, že dotčená bezpečnostní služba k závěru o existenci takového rizika na základě svých poznatků v konkrétní situaci dospěje. Každé negativní stanovisko vydané ve smyslu výše uvedeného je vydáváno na úrovni ředitele příslušné zpravodajské služby nebo zvláštní složky Policie České republiky, případně jeho zástupce. Je tudíž garantováno, že závěr o bezpečnostním riziku pro Českou republiku spojený s osobou žadatele je založen na ověřených poznatcích a skutečnostech. Ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky ve vazbě na § 26 tohoto zákona nadto zakládá speciální procesní režim týkající se těch stanovisek bezpečnostních služeb, která na základě utajovaných informací obsahují negativní závěr ve věci udělení státního občanství České republiky žadateli z důvodu bezpečnostního rizika. Jsou-li naplněny podmínky pro použití zvláštní právní úpravy, jak je tomu v posuzovaném případě, musí se tato úprava aplikovat a nelze použít úpravu obecnou. Z hlediska ochrany základních bezpečnostních zájmů státu představuje tento zákonem upravený postup ve srovnání s obecnými předpisy o správním řízení legitimní a přiměřené omezení procesních práv účastníka řízení a obsahových náležitostí odůvodnění rozhodnutí.

V souvislosti s interpretací a aplikací ustanovení § 22 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky je na místě též zmínit, že i ve Výkladové zprávě

komise expertů pro státní občanství k Evropské úmluvě o státním občanství (vyhlášená sdělením Ministerstva zahraničních věcí pod č. 76/2004 Sb.m.s.) v komentáři ke čl. 11 se uvádí, že v případě rozhodnutí dotýkajících se národní bezpečnosti má být poskytováno pouze minimum informací (v angl. originále „*For decisions involving national security, only a minimum amount of information has to be provided.*“).

Pouze pro úplnost pak ministr vnitra podotýká, že s obdobnou úpravou, jako má Česká republika, se lze setkat i v jiných státech stejného právního okruhu, jako je Česká republika. Příkladem lze jmenovat tyto státy:

- Polsko, kde se rozhodnutí opírající se v zákonem stanovených případech o bezpečnostní důvody neodůvodňují (čl. 107 Zákoníku správního řízení ze 14. 7. 1960 */Kodeks postępowania administracyjnego/*, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s čl. 31 a 36 zákona o státním občanství z 2. 5. 2009 */Ustawa o obywatelstwie polskim/*).
- Dánsko, kde může Parlamentní naturalizační komise o neudělení státního občanství (naturalizaci) v případech možné bezpečnostní hrozby pro Dánsko rozhodnout bez odůvodnění rozhodnutí a/nebo možnosti odvolání.

Dále považuje ministr vnitra za důležité uvést, že byť žadateli nejsou známy konkrétní důvody, které k vydání negativních stanovisek vedly, jeho právu na spravedlivý proces je však přesto poskytnuta ochrana přiměřená okolnostem případu. Žadatel ví, že jeho zamítavé rozhodnutí stojí na negativním stanovisku některé bezpečnostní služby. Má též možnost proti tomuto závěru brojit podáním rozkladu, což ostatně učinil. Důvody, na nichž bylo zamítavé rozhodnutí Ministerstva vnitra založeno, jsou v řízení o rozkladu přezkoumávány i bez toho, že by je účastník řízení přesně znal. Žadatelovo právo obhajovat svá práva a zájmy je tedy v potřebném rozsahu zachováno, samozřejmě při respektování specifik daného případu (tedy dopadu do bezpečnostních zájmů země).

Zároveň ministr vnitra zdůrazňuje princip, nyní výslovně zakotvený v § 12 zákona o státním občanství České republiky, dle něhož na udělení státního občanství není právní nárok, jak již dříve opakovaně v řadě rozhodnutí potvrdil Ústavní soud i Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2006, č.j.: 3 As 32/2005 – 51, a navazující usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 5. 2007, sp. zn.: II. ÚS 624/06, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, č.j.: 4 As 142/2013-29). V úvahu vzal ministr vnitra i skutečnost, že osobě, jíž bylo uděleno státní občanství České republiky, toto občanství (na rozdíl od řady jiných států) nelze odejmout proto, že se stala bezpečnostním rizikem pro český stát. Proto je nutno případné bezpečnostní riziko před udělením státního občanství České republiky vážít obzvlášť pečlivě.

V případech, kdy státoobčanský vztah nevzniká ze zákona, ale na základě rozhodnutí orgánu státu, má tento stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě státní občanství udělí či nikoli. Jak ostatně vyplývá z usnesení Ústavního soudu ze dne 8. 3. 2000, č. j.: IV.ÚS 586/99, každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou cizinci získat státní občanství České republiky s tím, že zde není žádného základního práva, které by stát mohl porušovat tím, že cizinci státní občanství neudělí. Pokud tedy není cizinci státní občanství České republiky

uděleno, neporušuje tím orgán zastupující stát žádné právo zaručené Ústavou, ústavními zákony ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy.

Z tohoto hlediska takový postup není v rozporu ani s Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod. Právně relevantní význam má pak v posuzovaném případě skutečnost, že tato Úmluva ani její protokoly negarantují právo na udělení státního občanství konkrétní země. To ostatně potvrzuje i judikatura Evropského soudu pro lidská práva – viz např. rozhodnutí z 12. 1. 1999 ve věci *Karassev proti Finsku*, stížnost č. 31414/96 (ECHR 1999-II), bod 1. a): „Soud poznamenává, že právo na udělení konkrétního státního občanství není garantováno Úmluvou ani jejími protokoly.“ (v angl. znění: *The Court notes that the right to acquire a particular nationality is not guaranteed by the Convention or its Protocols.*)

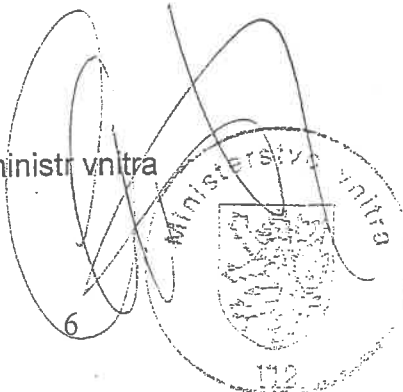
V intencích shora rozebrané zákonné úpravy ministr vnitra v rámci řízení o rozkladu opětovně posoudil negativní stanovisko příslušné bezpečnostní služby. Vyhodnotil důvody zmiňovaného negativního stanoviska ve vazbě na žadatelovu osobní situaci – zejména dobu pobytu v České republice, rodinnou a pracovní integraci, jakož i skutečnost, že plní své veřejnoprávní povinnosti. Zkoumal, zda bezpečnostní riziko u žadatele trvá. Vzal v úvahu, jaký dopad může mít pro žadatele skutečnost, že mu státní občanství nebude uděleno a jaké by naopak mohly být případné negativní dopady pro Českou republiku, pokud by žadateli její občanství uděleno bylo. Po posouzení všech těchto skutečností dospěl k závěru, že bezpečnostní riziko u žadatele přetrvává a je takového charakteru, že brání udělení státního občanství České republiky žadateli. V tomto kontextu nelze než konstatovat, že žadatelovo vyjádření v podaném rozkladu nelze v předmětném správním řízení jakkoli zohlednit.

Za stavu, kdy byl učiněn závěr, že ve smyslu § 13 odst. 2 ve vazbě na § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky nelze žadateli státní občanství udělit a jeho žádost musí být zamítnuta, nepovažuje ministr vnitra za účelné se dále zabývat otázkou možného prominutí nesplnění podmínky obsažené v § 14 odst. 1 písm a) zákona o státním občanství České republiky.

S odkazem na výše uvedené proto ministr vnitra rozhodl způsobem uvedeným ve výroku tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

ministr vnitra

6